

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1720/2020
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Лесковац, ради мање уплаћених доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2904/19 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2904/19 од 14.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2904/19 од 14.11.2019. године, тако што се жалба тужене одбија, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П 1477/19 од 18.06.2019. године у ставу другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1477/19 од 18.06.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО за период од 20.04.2012. године до 20.04.2013. године уплати 6.749,00 динара. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 33.800,00 динара, у случају доцње са исплатом и камату на трошкове почев од дана доцње до коначне уплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2904/19 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, те је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у ставу другом изреке којим је преиначено решење о трошковима поступка, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО на износ ближе одређен у изреци. С обзиром да је тужилац успео у спору обавезао је тужену да му накнади трошкове поступка од 33.800,00 динара применом чланова 153. и 154. ЗПП, а који се односе се на трошкове које је имао за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: на име састава тужбе и једног образложеног поднеска од по 6.000,00 динара, на име приступа на два одржана рочишта од по 7.500,00 динара према важећој АТ, на име трошкова вештачења 3.000,00 динара и на име трошкова судске таксе за тужбу и одлуку од по 1.900,00 динара.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, образлажући одлуку да је тужилац у поступку у коме је потраживао новчану накнаду имао могућност да потражује и доприносе за ПИО.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да трошкови овог поступка нису били потребни. Наиме, приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском

одредбом није порписана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Сагласно наведеном, по оцини Врховног касационог суда правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове поступка који су били потребни за вођење парнице, у износима који према вредности предмета спора тужиоцу припадају применом важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а у оквиру граница постављеног захтева у смислу члана 3. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и одређени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12).

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић